

Arrest

nr. 94 194 van 20 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 27 september 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 31 juli 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt en waarbij geoordeeld wordt dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. GYSEMBERG, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten op 11 juli 2005. Op 20 oktober 2005 besliste het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen die beslissing stelde hij per aangetekend schrijven van 4 november 2005 beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, dat op 7 maart 2006 werd verworpen.

Tegen die beslissing stelde hij stelde hij een cassatieberoep in bij de Raad van State.

1.2. Op 26 april 2006 werd verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13.

1.3. Op 21 februari 2006 diende hij een aanvraag in om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) .

1.4. Bij arrest van 11 oktober 2007 verwierp de Raad van State het cassatieberoep dat verzoeker instelde tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie.

1.5. Bij beslissing van 3 oktober 2007 werd de onder punt 1.3. vermelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, waarop verzoeker op 7 november 2007 werd bevolen om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13.

1.6. Op 13 december 2007 diende hij een tweede aanvraag in om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.7. De in punt 1.6. vermelde aanvraag om machtiging tot verblijf werd onontvankelijk verklaard bij beslissing van 21 oktober 2008, waarop verzoeker werd bevolen om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13.

1.8. Verzoeker diende op 22 december 2008 een derde aanvraag in om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag om machtiging tot verblijf werd onontvankelijk verklaard bij beslissing van 26 maart 2009, waarna verzoeker op 20 november 2009 werd bevolen om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13.

1.9. Verzoeker diende op 23 maart 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.10. De in punt 1.9 vermelde aanvraag om machtiging tot verblijf werd onontvankelijk verklaard op 1 april 2009 en verzoeker werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

1.11. Op 20 oktober 2009 diende verzoeker een vierde aanvraag in om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.12. Bij beslissing van 31 juli 2012 werd de in punt 1.9. bedoelde aanvraag ongegrond verklaard en geoordeeld dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn.

Deze beslissing wordt betekend op 28 augustus 2012 en vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.03.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

S., I. B. (...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Nepal

geboren te Hangsapur Kaski op 24.10.1953

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten onontvankelijk werd verklaard op 01.04.2009, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden (en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor S., I. B. (...) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur/attaché dd. 17.07.2012 in gesloten omslag)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bovendien beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingen register en terug in het Wachtregister in te schrijven.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In de bestreden beslissing wordt enerzijds gesteld dat de aanvraag om verblijfsmachtiging die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Anderzijds geeft de bestreden beslissing tevens een antwoord op een aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend werd op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoeker enkel het eerste onderdeel van de bestreden beslissing viseert, zodat het tweede onderdeel van de bestreden beslissing overleefd blijft.

Voor zover de bestreden beslissing de aanvraag om verblijfsmachtiging die ingediend werd op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart.

2.2. Verzoeker beroept zich in een enig middel onder meer op de schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker betoogt onder meer als volgt:

“(…) Bovendien vreest de behandelende geneesheer dat de nodige medicatie niet te verkrijgen is in het land van herkomst. Toch is er in de beslissing niets terug te vinden over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van deze medicijnen in Nepal. Alhoewel de behandelende geneesheer reeds opmerkte dat de behandeling niet overal beschikbaar is, faalt DVZ erin om dit te onderzoeken. (…)”

2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

2.4. De bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet “zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen”. Deze bepaling luidt als volgt:

“Art. 9ter. § 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het

medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2 (...).

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...).

2.5. In casu verwijst de bestreden beslissing naar het medisch advies van de arts-adviseur van 17 juli 2012 en stelt ze vast dat de aangehaalde medische elementen van verzoeker *“niet weerhouden konden worden”*. Vervolgens stelt de bestreden beslissing:

“Derhalve

1) *kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*

2) *kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat de arts-adviseur op 17 juli 2012 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de aandoeningen van verzoeker. Het advies luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 23.03.2009.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

Verwijzend naar de medische attesten d.d. 20/08/2006 en 06/03/2007 van dr. P. Carpentier, uroloog, blijkt dat betrokkene lijdt aan een cystoprostatis, meatusstenose en glandulaire hypospadie, waarvoor behandeling met Ciproxine (ciprofloxacine = antibioticum) en een meatotomie.

Verwijzend naar de medische attesten d.d. 12/09/2007, 23/11/2007, 28/05/2010 en 05/10/2010 van dr. D. Marichal, maag-, darm- en leverziekten, blijkt dat betrokkene lijdt aan ferriprive anemie, hemorrhoiden en helicobacter positieve gastritis, waarvoor infraroodcoagulatie. Verwijzend naar de medische attesten d.d. 29/06/2007, 22/06/2009 en 21/10/2009 van dr. I. Weynants, fysische geneeskunde, blijkt dat betrokkene lijdt aan discushemlas L2-L3 rechts, L3-L4 links en L4-L5 links, lichte artrose C5-C6-C7 en trapeziusyndroom, waarvoor Zaldiar (paracetamol + tramadol = pijnstiller), infiltratie en fysiotherapie.

Verwijzend naar het medisch attest d.d. 14/03/2009 van dr. E. Bourgeois, inwendige ziekten, blijkt dat betrokkene lijdt aan ferriprive anemie en hemorrhoiden, waarvoor behandeling met ijzerpreparaten en vitamine B 12-supplementen.

Verwijzend naar de medische attesten d.d. 09/04/2008, 16/03/2009, 10/11/2009, 28/04/2010, 23/11/2010, 29/06/2011 en 12/01/2012 van dr. K. Haenebalcke, huisarts, blijkt dat betrokkene lijdt aan hypertensie, rugpijnen, meatusstenose, benigne prostaat hypertrofie, hemorrhoiden en angststoornis, waarvoor behandeling met Amlor (amlodipine = antihypertensivum), Zaldiar (tramadol + paracetamol = pijnstiller), Movicol (laxativum), Dafalgan (paracetamol) en infiltraties.

Verwijzend naar het medisch attest d.d. 27/03/2009 van dr. Pallemmaerts, huisarts, blijkt dat betrokkene lijdt aan rugpijnen en arteriële hypertensie, waarvoor infiltraties en niet-gepreciseerd antihypertensivum.

Verwijzend naar het medisch attest d.d. 10/02/2010 van dr. W. Vermout, mond-, kaak- en aangezichtschirurgie, blijkt dat betrokkene lijdt aan bruxisme, waarvoor dragen van een opbeetplaat.

Verwijzend naar de medische attesten d.d. 27/09/2010 en 11/01/2011 van dr. H. Colle, neurochirurgie, blijkt dat betrokkene een chirurgische ingreep onderging met discus resectie L2-L3 en L3-L4. Verder kinesitherapie voor versterking van abdominovertrebrale musculatuur.

Verwijzend naar het medisch attest d.d. 15/10/2010 van dr. A. Verbaeys, urologie, blijkt dat betrokkene lijdt aan dysurie, hypospadie en meatusstenose, waarvoor behandeling met kinesitherapie.

Verwijzend naar het medisch attest d.d. 23/11/2010 van dr. A. De Backer, OCMW-arts, blijkt dat betrokkene in aanmerking komt voor tussenkomst in medische en farmaceutische kosten.

Uit een studie van dit dossier blijkt dat deze 58-jarige rnan uit Nepal lijdt aan hypertensie. rugpijnen. meatusstenopse, benigne prostaathypertrofie, hemorroiden en angststoornis, waarvoor medicamenteuze, chirurgische en kinesitherapeutische behandeling.

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levens bedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte, (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240196, D. v. United Kingdom.)

De in deze medische attesten beschreven aandoeningen kunnen niet beschouwd worden als direct levens-bedreigende aandoeningen. daar er geen sprake is van kritieke gezondheidstoestand of een zeer ver gevorderd stadium van de ziekte.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel. (...)"

2.7. Gelet op de redactie van artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet is deze bepaling van toepassing is op drie gevallen, namelijk wanneer er sprake is van een ziekte of aandoening die:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven
- ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit
- ofwel een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling

doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

2.8. Uit het hierboven vermeld advies van de arts-adviseur van 17 juli 2012, waarvan kan worden aangenomen dat de verwerende partij het geheel onderschrijft aangezien zij ernaar verwijst in de bestreden beslissing, blijkt dat niet werd nagegaan of de aangehaalde medische elementen van verzoeker een reëel risico inhouden op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De arts-adviseur is immers blijkens zijn advies enkel nagegaan of er sprake is van levensbedreigende aandoeningen. Hij specificeert in zijn advies dat er geen sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of van een zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Op grond hiervan concludeert hij: *"Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."* Het gegeven dat niet werd nagegaan of de aangehaalde medische elementen van verzoeker een reëel risico inhouden op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst is strijdig met het hierboven vermelde artikel 9 ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Te dezen kan ook nog worden gewezen op het gestelde in artikel 9 ter, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk bepaalt: *"De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft."*

2.9. De arts-adviseur is dus niet nagegaan of de medische elementen die verzoeker had aangehaald een reëel risico inhouden op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, ook al stelt hij in zijn advies: *"Uit een studie van dit dossier blijkt dat deze 58-jarige man uit Nepal lijdt aan hypertensie, rugpijnen, meatusstenopse, benigne prostaathypertrofie, hemorroiden en angststoornis, waarvoor medicamenteuze, chirurgische en kinesitherapeutische behandeling"*. Desalniettemin stelt de bestreden beslissing dat *"uit het voorgelegd medische dossier niet (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in*

het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft". Voor zover in de nota door de verwerende partij wordt opgeworpen dat aangezien verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, *"met vastheid gesteld kan worden dat er evenmin sprake kan zijn van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling bestaat in het land van herkomst of het land waar hij verblijft"*, en dat *"in die omstandigheden geen verder onderzoek (dient) gevoerd te worden naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van een adequate verzorging in het land van herkomst"*, dient de Raad op te merken dat deze stelling geen steun vindt in artikel 9 ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Uit artikel 9 ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan immers niet worden afgeleid dat indien een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor zijn leven of niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor zijn fysieke integriteit hij derhalve niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Het vindt evenmin steun in het hierboven vermelde artikel 9 ter, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet.

2.10. Verwerende partij kan te dezen in haar nota niet dienstig verwijzen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) en de voorbereidende werken in verband met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en in essentie betogen dat de hoge drempel voorzien in de in de nota aangehaalde rechtspraak van het EHRM – d.w.z. de aandoening dient levensbedreigend te zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of het dient te gaan om een zeer gevorderd stadium van de ziekte – bepalend is bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, aangezien dit geen afbreuk kan doen aan een duidelijke wetsbepaling die drie verschillende situaties beoogt. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM meer betreft dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Conform zijn vaste rechtspraak heeft het Hof immers oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Aldus motiveert het Hof in zijn arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling zich heden niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. 40900/98, *Karara v. Finland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, *SCC v. Zweden* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, *Henao v. Nederland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, *Ndangoya v. Zweden* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, *Amegnigan v. Nederland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, *Aoulmi v. Frankrijk*, par. 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, par. 46-51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, *Yoh-Ekale Mwanje v. België*, par. 81 e.v.).

2.11. Er werd in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De zorgvuldigheidsplicht werd geschonden in het licht van artikel 9 ter, §1 van de Vreemdelingenwet. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien een eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel die ontwikkeld werden ten opzichte van de bestreden beslissing geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring ervan, worden zij niet onderzocht.

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 juli 2012 wordt vernietigd voor zover zij ertoe strekt te stellen dat de aanvraag om verblijfsmachtiging, die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ongegrond is.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA